

רגלו השבורה של אבא חושי

הופסקה באמצע וחושי חש, כי הוא יכול לקבל ממיטת-חליו. מעשהו הראשון עם קומרו היה — ארגונו של אספת'עם, בה נא סף הקהל מול מסך סגור, ישב והמתין. פתע נפתח המסך ועל הבמה, שקוע בכורסת-נכים, נראה מר חושי, רגלו נתונה בגבס. למראה סניו המעונים, ולמשמע מחיאות-הכפיים בהן קידמוהו האנשים המתאימים, פסטה מיד ב' קהל השמועה המזועזעת, כי אבא חושי נט' צע בקרב, שמועה שדבר שב, בלי בושא, לתת לה כנפיים בעצם ימים אלה.

זהו, בינתיים, סיפור רגלו השבורה של חושי, ש' ואילו פרשת האירועים השונים והחקיר' רות אודותיהם שייכת לפרק „אבא חושי ומלחמת-השחרור“.

מכל מקום — אם יאמרו לכם, כי מק' קארתי מחקה את מעשי חושי, אל תאמינו. בענין זה היה ג'וי הראשון בין השניים.

שמר חושי נפצע בקרבות ואילו חוגים מהר מנים לאיפחות טענו, כי חושי נתון ככעין מעצר'בית מטעם ההגנה. גם שמועה זו וגם זו לא היו נכונות, כא' מור; ובינתיים ארעו דברים רבים, החקירה

חיפה: גנגסטריזם בבית העיריה
לדיקטטור-בעתיד דרושות מחלצות של פצוע
מלחמה הירואי וכובש עבודה בקיבוץ ובסבלות.
חושי לא אחר להתקשט בנוצות מזוייפות אלה,
בקוותו כי העבר הזוהר (והכוזב) יחפה על ההווה
החושיסטי ויתן לו תנופה לעתיד.

קיבוצניק ופועל נמל

אבא שנלר, הלא הוא ראש-העיר מר חושי, בהעלמת חלק ממזכרי-המוון של הקיבוץ. ההאשמות הלכו הלאה, הרחיקו עד למסעדה שהחזיק בחיפה אביו של מי שנעשה לא' חר חצי יובל לראש-עיר במדינתנו. מכל מקום — שנלר-חושי גורש מן הקיבוץ, עבר לחיפה והיה שם למה שהוא נוהג לכנות באסיפות פומביות: „פועל-נמל“.

אולם — לא שנלר ולא חושי לא היה מעולם פועל-נמל. חושי לא היה אלא נא' מנה של אחת הקבוצות הקבלינות ששלטו אז בנמל הפרימיטיבי, בו עבדו סבלים וסווארים בפרך, תמורת עשרים גרוש ל' שתיים-עשרה שעות-עבודה ביום.

אין אנו נמנים על אותם אנשים הסבורים, כי הדרך לראשות-עיר טובה עוברת בהכרח את הקיבוץ והנמל, אף אין אנו סבורים שדי לו לאדם להוכיח, כי „אני סבלתי בקיבוץ ונשאתי משאות בנמל חיפה“, על מנת שכולנו נהיה חייבים לבחור בו לראש-עיר.

לעומת זאת, סבורים אנו, כי ראש-עיר המת' גנדר בנוצות שאולות, מעלה עליו את הח' שר, כי יש לו מה להסתיר בעברו.

ואכן — לאבא חושי, ראשה הנבחר של עיריית חיפה, יש ויש מה להסתיר בעברו, לאורך הדרך כולה.

כי תולדותיו של אבא חושי בארץ הן תולדות שלושים שנות נסיון אחר נסיון של מיטב האנשים לסלקו מן הבמה הציבור' רית, להחזירו למקום שהוא ראוי לו.

והייית' פועל נמל! קרא אבא חושי בפא' תוס באסיפה ספונטאנית בהחלט שנחכנסה לאחר פרסום האשמותינו נגדו — „ואני מר' כן לחזור אפילו ולטאטא את הרחובות ו' כל היודע על הזוהמה החושיסטית שניצ' טברה במחלקת-הנקיון העירונית, ספק אם יסכים למנות את חושי לפועל-נקיון, וכל היודע את עברו של חושי, ודאי שיחייך למשמע סיפורו על היותו פועל-נמל.

את הקריירה המזוהרה שלו החל חושי לפני יותר משלושים שנה בקיבוץ השומר הצעיר שבעמק, בית אלפא, שם שימש זמן' מה כאקונום — מרכז קניית מצרכי-מוון למטבח-הקיבוץ. רק אלה הזוכרים את הרעב המתמיד אשר שכן אז בקיבוצים כאורח-לא' קרוא שאי-אפשר לגרשו, רק הם יוכלו להבין עד מה נודעו חברי-הקיבוץ, כאשר האשים מחסנאיה-המשק, יקה ישרדורך, את החבר

שלושים חודש שרת מק'קארתי בחיל'הים בתפקידים שונים... ועשה את „מלאכת-הייר“ אשר לאסכדרון-טייסים... ב'1944 הצהיר עליון-העמולה אחר, כי מק'קארתי „נטל חלק ב'14 הפצצות-צליה על עמדות היפאנים... ב'1948 כתב מק'קארתי: „סטתי 17 טיסות...“ בשנת 1951 הצהיר: „נטלתי חלק ב'30 הפצצות-ליל ומטיע'קשר...“ ילקוטו בחיל'הים אינו זורק סתוך 14, אף 30 שליוחור' 17 או 30 תפקידו הרש' תי... תפקידו הרש' מי שלא נשתנה מ' עולם, היה ליד שול' חן-הכתיבה. אף-על' פייכן נראה הוא ב' כל תצלום ששיגר לעתונות כשהוא מ' חייך מתוך תא'ה טייס... סיפור-מעשה א' חד... גילה, כי מק' קארתי נפצע באחד המבצעים... מק'קארתי, מצידו, נתן חיזוק לשמועה, עם שזלע, כשהודר ב'1944 הביתה לחופשה, על ירכו. על מה שארע באמת, פשטו גירסאות שונות: אליבא דאחת מהן נפגע מפגז יפאני... גירסא אחרת: ג'ו נחבל ברגלו שעה שמפציץ של חיל'הים שמעד לנחות, נתפחך על הקרקע ועלה באש... לכתבי-העתונות אמר (מק'קארתי): „רגלי נפגעה שעות... ציינתי בזכותה לשבח... לא היה כל מקום לטפס...“ הפצע נגרם לו למק'קארתי ב'22 ביוני 1943... מסמכי-צי' רשמיים מוכיחים, כי מק'קארתי לא עמד אותה שעה בפני הפגזה יפאנית... פרטי אותו יום תוארו... על ידי חברו: „ב'22 ביוני, היום בו חצינו את קו-החשונה (נערך) טקס כניסה בבריתו של נפטון... (הלבישונו) פיג'מות... הושיטנו במים, התזו עלינו סילונות... שמונו לחוכא ואיסלולא... מק'קארתי... נפצע ברגע האחרון. יורד היה בסולם, כשדלי מלא מים כרוך לו לרגלו. לפתע החליק ונכשל. רגלו נאחת נתפשה בעונק התחתון — צינור-ברזל הנמצא במרחק זרתות אחדות ממחיצת-הברזל. כך מעד ופצע את רגלו... ג'וי... היתה בידיו: „לעולם אל תגלו, כי שברתי את רגלי באופן מגוחך זה.“ איש מהם לא העלה אז על דעתו, כי... פגיעה זו תיהפך לפצע חמור ברגל... (מתוך „מק'קארתי“ — האיש וזרכו“, מאת ג'ק אנדרסון ורוגלד י. מיי, לפי התרגום העברי שיצא בהוצאת מפא"י).

פרשת חייו של ראש עיריית חיפה, מר אבא חושי, בימים הסוערים של מלחמת-השחרור, קובעת ברכה לעצמה ואין אנו מתכוונים, חלילה, להדיר עצמנו מברכה זו. אולם לפניכן טוב להזכיר קוריוז תמוה מ' אותה תקופה, אשר דוקא בטאונו של חושי מצא לנכון להעלותו מחדש ודווקא עכשיו.

והמעשה מעשה הוא ברגלו השבורה של גבור מלחמת-השחרור וסצוע'הקרבנות, מר אבא חושי.

בתקופת התהו-ובוהו שלפני הכרות ה' מדינה, עת היתה העיר כולה שדה-מערכה, לא נימנה מר חושי — בניגוד לרושם ש' מבקשים ליצור הוא וחסידיו — על פעילי ההגנה. הרושך מזה יהיה הרבה יותר מדויק: חוגים רחבים בהגנה השתדלו שלאזונו של חושי לא תגענה ידיעות בעלות חשיבות בט' חוגית. כשרש חושי, בראשית המלחמה, סמ' כות סיקודית מסוימת, מרד הסיקוד המקר' מ, אילץ לבטלה.

באותה תקופה, ימי שיחרור חיפה כולה, ארעו מספר מאורעות מדהימים, שסירוסם אינו לכאן, כרגע, וכולם היו קשורים, כך או אחרת, בשמו של מר חושי.

אירועים אלה נצטרפו אחד לאחד, עד ל' יצירת תמונה שלמה אשר האחראים לבטחון חיפה החליטו כי הכרחי לברר אותה.

בדיוק, או כמעט בדיוק, עם קבלת החלטה זו ארע למר חושי מקרה מצער מאוד: ב' רדתו לבילה במדרגות החיטאיות המפורסמות, בהכרת אחר המפקדים הגבוהים של ההגנה, וכשל, התחלק ושבר את רגלו. הדבר לא ארע „בהשתתפותו בשחרור חיפה“, כדברי דבר מיום 9 לחודש זה, אלא כמובא כאן. מר חושי שבור-הרגל הועבר, משום מה, לדברי אנשים שתפקידם או היה לדעת זאת, דוקא לבית-החולים „בתר“, שהוא בית-חולים ל' יולדות.

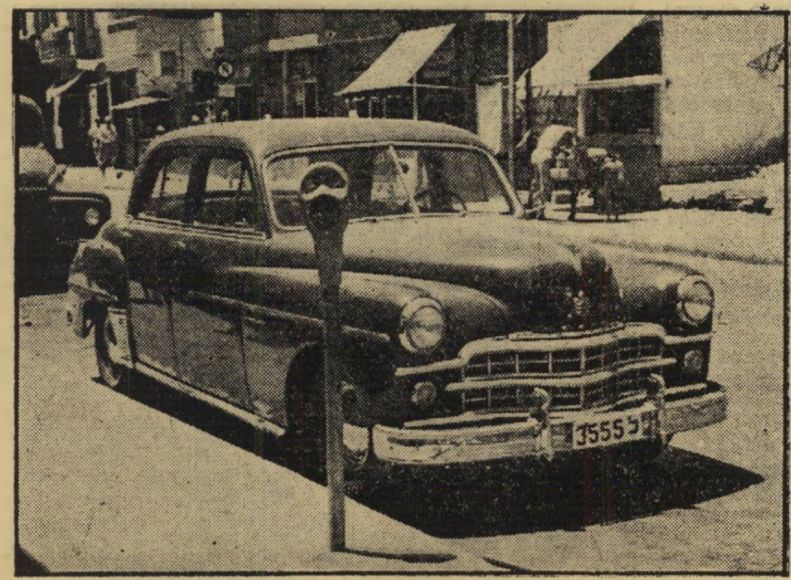
בבית-יולדות זה שכב חושי, לדברי אותם אנשים, זמן הרבה יותר ממושך מכפי שהיה הכרחי לריפוי.

ובאותה שעה ממש נחקרו מי שנחקרו ובמקום שנחקרו אודות פעולותיו השונות של חושי, אולם חושי עצמו לא נחקר, כיוון ששכב מצוע.

אנשיו דאגו להפיץ או בחיפה את השמועה

מכוניתו החדשה של מזכיר-העיר

זוהי מכוניתו החדשה של מזכיר עיריית חיפה, משה רופא, אותה ניסה להסתיר בקרבת ביתו משך כמה שבועות. הסוג: דוג; הצבע: ירוק; המספר: כ'3555; השווי: שמונת אלפים; מקום החניה: רחובות צדריים ליד בניני העירייה, אך לא על מגרש החניה של עובדי העירייה.